

Sinistralitat juvenil

V. LL. (escalenc d'adopció)

El passat 3 de maig llegeixo a la premsa que a Campmany hi ha hagut un accident i han perdut la vida cinc joves d'entre 16 i 20 anys. No els conec de res, però no puc més que vessar unes llàgrimes per la tristor que em causa la notícia i amb solidaritat als familiars. L'accident s'ha produït a un quart de quatre de la matinada. (Sembla ser que tots venien de treballar, però això no importa gaire).

Aproximadament vuit dies més tard a Santa Coloma de Farnés, un altre accident amb cinc joves a bord d'un cotxe d'entre 17 i 21 anys, dels quals dues noies van morir. L'accident es va produir cap a dos quarts de set del matí. Jo, no hi puc fer més. Els ulls se m'enterboleixen i em tornen a llagrimenjar per aquells joves que la vida se'ls ha estroncat gairebé al moment de començar-la. Massa reiterada aquesta situació.

No m'ho puc treure del cap i per això decideixo escriure (i no és la primera vegada) sobre aquest particular. Una de les anteriors vegades que ho vaig fer me'n vaig emportar un bon ruixat per part d'algú que no estava d'acord amb el meu punt de vista. De totes

maneres, si el meu raonament tingués algun èxit no m'importaria aguantar tot un xàfec, encara que anés acompanyat d'una calamarçada.

A l'endemà de l'accident de Campmany es va organitzar una manifestació, al lloc dels fets, per a reivindicar la millora de la carretera ja que era al mateix lloc on fa cinc anys hi van morir 12 immigrants magribins que viatjaven al mig de la càrrega d'un camió. No dubto que la millora de la carretera podria contribuir a evitar accidents. D'altra part, això permetria córrer més encara i potser en provocaria d'altres. Per l'estat en que van quedar els cotxes en els dos casos, penso que sobrepassaven, de llarg, la velocitat permesa. No vull amb això buscar responsabilitats a les víctimes. El càstig que han tingut és infinitament superior a la infracció, si és que existia.

El que jo penso és que sempre enfoquem les coses al revés. La manifestació s'havia de convocar en contra de la velocitat que poden agafar els vehicles. Quan algú vol comprar un cotxe nou, una de les coses que sento argumentar com a avantatge és: «pot agafar els 180 o 200 Kms. hora». Si el límit màxim està establert en 120, perquè volem que pugui agafar els 200? D'altra part el govern (tant l'estatal com l'autonòmic) també enfoquen les coses de la manera més fàcil o convenient donant ordres a la policia

perquè posi severes sancions als excessos de velocitat. Jo no sóc pas enginyer, però suposo que seria molt fàcil per mitjà dels mecanismes de transmissió de velocitats de donar ordres als fabricants perquè els cotxes, al sortir de fàbrica, no poguessin agafar més velocitat de la permesa. (El govern ingressaria menys euros, però segur que salvarien moltes vides).

Actualment, tots pensem que a nosaltres no ens ha de passar res i, jo mateix, que ja he arribat a vell, quan veig que solament apretant una mica el peu el cotxe s'accelera, inconscientment em passo de la ratlla. Què no farà un jove?.

D'altra part, gairebé tots els accidents en que hi peta algun jove, es produeixen de matinada. No seria bo de fer manifestacions en que es demanes que els locals d'esbarjo nocturns obrissin i tanquessin més d'hora? Aquells pobres joves que venien de treballar i els altres, que possiblement venien de divertir-se, hagueren pogut plegar més aviat i, segurament, encara serien vius. Ara que som europeus cal que ens posem a nivell d'Europa i tots sabem que els nostres veïns comunitaris, la nit la fan servir per dormir.

També podríem parlar de l'alcohol. Ja hi ha una llei que controla la alcoholèmia. Ara bé: les infraccions, no es podrien legislar d'altra manera més efectiva que no sigui econòmicament? ■

Conegut amic

CARLES GISPERT I BATLLE

Per al fantasiós personatge que aquesta vegada (L'Escalenc - Juny 2002) amaga la pròpia identitat amb el pseudònim LA MAJORIA

SILENCIOSA vull exposar unes consideracions que crec oportunes.

Creus estar molt segur que les teves reflexions les signaria la "majoria silenciosa" dels lectors de L'Escalenc. Com que et conec sé que això t'agradaria; però no n'estiguis tan segur perquè, a vegades, les aparences enganyen. El silenci dels anyells no és absolut.

Estic d'acord amb tu que, en ocasions, no es pot ser indulgent, perquè ja saps per experiència que un altre pseudònim teu (el punyent XAFARDÈLIUS de la nostra revista L'Escalenc de l'any 1983) va ser precisament un personatge notòriament polèmic que no feia més que barallar-se, servint-se de L'Escalenc, amb el seu opositor, fins aconseguir que aquest, preocupat,